

Μια φάντασμα-γορική εφηβική ζωή

Τι είναι αυτό που σε κάνει αόρατο στα μάτια των άλλων; Τι είναι αυτό που κάνει τους ανθρώπους να μην σε βλέπουν; Να μην θέλουν να σε βλέπουν; Τι είναι αυτό που στην τελική θα σε αναγκάσει να αλλάξεις; Να ζεις με τον τρόπο που οι άλλοι θέλουν να ζεις; Σε τι καταλήγει τελικά όλο αυτό;

Ας το πάρω από την αρχή... Ονομάζομαι Έμιλυ, είμαι 15 ετών και η ύπαρξή μου δεν είναι ιδιαίτερα φανερή.

Στο σχολείο δεν είμαι και η πιο δημοφιλής κοπέλα. Για την ακρίβεια, είμαι η πιο άγνωστη. Οι καθηγητές ποτέ δεν με αναγνωρίζουν. Οι συμμαθητές μου περνάνε από δίπλα μου χωρίς να μου δώσουν σημασία. Ποτέ δεν μου έδωσαν σημασία. Πάω στοίχημα πως δεν ξέρουν καν το όνομά μου. Δικαίωμά τους. Δεν τους αδικώ. Δεν είμαι κι ο πιο κοινωνικός άνθρωπος.

Δεν μιλάω σε κανέναν πέρα από την μοναδική και παιδική μου φίλη, την Άννα, η οποία σε αντίθεση με εμένα είναι ο πιο κοινωνικός άνθρωπος που ξέρω. Είμαστε “το δημοφιλέστερο κορίτσι και το φάντασμα”. Δεν με ενοχλεί αυτό. Με αγαπά και την αγαπώ. Είναι ο μόνος άνθρωπος που επικοινωνώ και με κάνει να νιώθω πως υπάρχω. Έχουμε σχεδιάσει το μέλλον μας από τα πέντε μας χρόνια μέχρι και τώρα. Πού θα μείνουμε, πού θα σπουδάσουμε, πού θα πηγαίνουμε τα σαββατοκύριακα, τις καλοκαιρινές μας διακοπές, ακόμα και την οικογένεια που θα κάνουμε. Όλα αυτά. Πάντα μαζί...

Στο σπίτι δεν θα έλεγα πως είναι ιδιαίτερα καλύτερα σε σχέση με το σχολείο. Οι γονείς μου με το ζόρι μιλάνε μεταξύ τους. Είναι στο στάδιο του διαζυγίου, αλλά δεν δέχονται να το πάρουν μέχρι να ενηλικιωθούμε, εγώ κι η αδερφή μου. Για να μην στεναχωρηθούμε, λένε... Με τη δίδυμη αδερφή μου, τη Μαρκέλλα, διαφέρουμε αρκετά. Της αρέσει να συναναστρέφεται με τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως. Είναι ελκυστική, εξωστρεφής και πολύ πρόσχαρη. Κάποτε ήμασταν αχώριστες. Όμως με τον καιρό μιλάμε όλο και λιγότερο. Νιώθω πως κι αυτή με βλέπει ως ένα φάντασμα. Πως δεν με βλέπει!!

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου 2018

Δευτέρα... Η πρώτη μέρα της εβδομάδας. Η χειρότερη μέρα. Αύριο ξεκινούν τα σχολεία και το μόνο που θέλω είναι να κλείσω τα μάτια μου κι όταν τα ξανά ανοίξω να είναι καλοκαίρι. Το σχολείο για μένα είναι «κόλαση». Μαθήματα, άγχος, μοναξιά και, φυσικά, η αορατότητά μου.

Όσο και να προτιμώ να μην ασχολούνται μαζί μου από το να με κοροϊδεύουν, λίγη προσοχή δεν θα με πείραζε. Έφηβη είμαι, θέλω λίγη προσοχή, παρέες, λίγη δημοφιλία, όπως όλες οι κοπέλες της ηλικίας μου. Ίσως να υπάρχει λόγος που δεν με προσέχουν. Πέρα από το ότι δεν προσπαθώ καν η ίδια. Ίσως να μην με συμπαθήσουν και να μου φερθούν άσχημα, σκέφτομαι... Τα παιδιά του Λυκείου είναι σκληρά. Κορίτσια, αγόρια. Κρίνουν και σχολιάζουν ό,τι κινείται.

Από το πρωί δεν μιλάω σε κανέναν. Οι γονείς μου προσπαθούν να καταλάβουν τι μου συμβαίνει, αλλά όχι για πολύ. Όταν καταλαβαίνουν πως δεν πρόκειται να τους μιλήσω, φεύγουν. Το μόνο πράγμα που θέλω να κάνω αυτή τη στιγμή είναι να κλειδωθώ στο δωμάτιό μου, να ακούσω μουσική και να ξεχάσω τι μέρες έρχονται. Κι αυτό κάνω.

Με πήρε ο ύπνος πάνω σε ένα βιβλίο που ξεκίνησα να διαβάζω και με τα ακουστικά να παίζουν μουσική. Δεν έχω καμία αίσθηση του χρόνου. Ανοίγω το κινητό μου να δω την

ώρα. Είναι 19.00 μ.μ. Αφού συνειδητοποιώ πως πρέπει να αρχίσω να ετοιμάζομαι για την αυριανή μέρα, κυρίως ψυχολογικά, σηκώνομαι και ξεκινάω με ένα μπάνιο.

Το βράδυ δεν με παίρνει ο ύπνος. Έχει πάει δώδεκα και δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Φταίει το άγχος; Φταίει το πολύ τικ τοκ; Δεν είχα ποτέ τόσο άγχος για την πρώτη μέρα στο σχολείο. Έχουν όμως αλλάξει πολλά, καθώς είμαι αποφασισμένη να αλλάξω, να γίνω μία κανονική έφηβη, με περισσότερους φίλους και προσοχή. Θα κάνω οτιδήποτε. Και ό,τι είναι να γίνει... ας γίνει.

Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου 2018

Έχω ξυπνήσει από τις 6 και έχω κοιμηθεί λιγότερο από 4 ώρες. Αφού πλυθώ, ψαχουλεύω όλη μου τη ντουλάπα. Δε βρίσκω τίποτα. Ανοίγω και την ντουλάπα της Μαρκέλλας. Εδώ είσαι! Τώρα δεν ξέρω τι να βάλω από όλα αυτά. Καταλήγω σε ένα συνολάκι, που υπό άλλες συνθήκες δεν θα φορούσα. Ανοίγω το κινητό μου, μπαίνω σε διάφορες εφαρμογές και ψάχνω μακιγιάζ. Δεν έχω βαφτεί ποτέ μου. Τέτοια κάνει μόνο η αδερφή μου. Γι' αυτό και παίρνω τα δικά τις πράγματα για να βαφτώ.

Μπαίνω στην κουζίνα έτοιμη να φύγω για το σχολείο, μόλις με βλέπουν οι γονείς μου, μένουν για λίγο ακίνητοι. Είναι έκπληκτοι, αλλά και λίγο μπερδεμένοι. Δεν λένε τίποτα. Η Μαρκέλλα μου χαμογελάει. Ελπίζω για καλό.

- Θα αργήσουμε. Πάμε; , λέει η Μαρκέλλα. Μου πιάνει το χέρι και φεύγουμε.

Στον δρόμο δεν μιλήσαμε καθόλου. Η Μαρκέλλα όποτε με κοιτούσε, μου χαμογελούσε. Καλό αυτό...; Φτάσαμε! Είμαστε έξω από την πόρτα της κολάσεως. Διστάζω να περάσω την πόρτα. Όταν παίρνω την απόφαση να μπω, γίνεται το απρόσμενο. Με κοιτούσαν. Χωρίς οίκτο, χωρίς λύπηση, χωρίς μίσος. Με κοιτούσαν, μου χαμογελούσαν και με χαιρετούσαν.

Μέσα μου γίνεται πάρτι. Δεν έχω ξαναγιώσει ποτέ έτσι. Προσπαθώ να παραμείνω σοβαρή, αλλά μάταια. Από τη χαρά μου σκάω τέτοιο χαμόγελο που αρχίζουν να μου χαμογελούν και οι γύρω μου. Ζω το όνειρο.

Με πλησίασαν αρκετά κορίτσια. Γνωριστήκαμε **αυτές με γνώρισαν, εγώ τις ήξερα ήδη** και μου ζήτησαν να πάμε βόλτα μετά το σχολείο. Τέτοια εξέλιξη δεν την περίμενα σε καμία περίπτωση.

Όταν τα κορίτσια φεύγουν, βλέπω την Άννα να με κοιτάει. Μου χαμογελάει και με πλησιάζει:

-Καλέ ποια είσαι εσύ; Τι έκανες στην κολλητή μου;;, λέει και βάζουμε τα γέλια.

- Με προσέχουν, Άννα. Δεν είμαι φάντασμα πια.

- Χαίρομαι για σένα. Τι θα κάνουμε μετά;

-Με κάλεσε η Μελίνα και η παρέα της για καφέ.

- Α. Εντάξει. Θα μιλήσουμε μετά τότε. Καλά να περάσεις...

Με ανησύχησε λίγο η Άννα με την απάντησή της, αλλά δεν δίνω βάση καθώς τώρα πια δεν είμαι το φάντασμα του σχολείου αλλά μια κανονική κοπέλα. Μια νέα κοπέλα.

Το μεσημέρι πριν πάω σπίτι κάνω στάση στο σπίτι της γιαγιάς μου. Η γιαγιά Αιμιλία είναι η αδυναμία μου. Πιστεύω πως κι εγώ είμαι η αδυναμία της. Είναι η μόνη που μου δίνει τόση σημασία από μικρή.

-Γιαγιά!

Μόλις γυρνάει να με χαιρετήσει, με κοιτάζει για λίγα δευτερόλεπτα. Αφήνει κάτω την κουτάλα και έρχεται κοντά μου.

-Έμιλυ, παιδί μου, εσύ είσαι;

- Ναι, γιαγιά μου!

Χαμογελάει και με αγκαλιάζει.

-Σου αρέσει;, ρωτάω.

- Κούκλα είσαι κορίτσι μου, αλλά...

Δεν συνέχισε, μου χαμογέλασε και συνέχισε το μαγείρεμα.

-Κορίτσι μου, καλά κάνεις και περιποιείσαι τον εαυτό σου, θέλω όμως να μου υποσχεθείς πως τίποτα δεν θα σε κάνει να αλλάξεις τον χαρακτήρα σου. Αυτή που είσαι θα μείνεις και σε όποιον αρέσει!

-Ναι γιαγιά μου, μην ανησυχείς, την διαβεβαίωσα.

“Ανυπομονώ να πάω σχολείο αύριο!”. Να και μία φράση που ποτέ δεν πίστευα πως θα έλεγα.

Τρίτη 13 Νοεμβρίου 2018

Πέρασαν σχεδόν δύο μήνες από την αρχή της νέας μου ζωής. Όλα είναι τέλεια. Η ζωή κυλά ομαλά και όμορφα. Έχω κάνει πολλές νέες γνωριμίες, πολλές νέες παρέες. Το μόνο περίεργο στην όλη αυτή κατάσταση είναι η Άννα. Από την αρχή της χρονιάς φέρεται κάπως περίεργα. Ίσως να μην έχει συνηθίσει την νέα μας πραγματικότητα, όπου δεν βρισκόμαστε καθημερινά, μιας και αρκετές φορές βγαίνω βόλτα και με άλλους. Κι εκείνη μπορεί να βγει με άλλους, απλά επιλέγει να μην το κάνει.

Οι συναντήσεις μου με την Μελίνα και την παρέα της είναι πιο συχνές από αυτές με την Άννα. Είναι από τις δημοφιλέστερες κοπέλες του σχολείου. Είναι πολύ συμπαθητική και χαρούμενη κοπέλα, το ίδιο και οι κοπέλες της υπόλοιπης παρέας, η Ζωή, η Ελευθερία και η Κλέλια. Δεν ξέρω πού θα οδηγήσει η παρέα αυτή, αλλά εμένα μου αρέσει. Με αυτές μαζί, η προσοχή των άλλων είναι όλη επάνω μου. Αυτό που πάντα ήθελα. Αυτό που κανένας άλλος δεν μπόρεσε να μου προσφέρει.

Δευτέρα 7 Ιανουαρίου 2019

Σκούρα τα πράγματα με την Άννα. Νιώθω πως θα εκραγεί.. Όποτε της λέω πως έχω ήδη κανονίσει, θυμώνει. Υπάρχουν πολλές εντάσεις μεταξύ μας. Δεν μπορώ να την καταλάβω. Υποτίθεται πως ήταν χαρούμενη για εμένα και την αλλαγή μου. Έτσι θα έπρεπε, δηλαδή. Εγώ τόσα χρόνια χαιρόμουν με τη χαρά της. Έτσι κάνουν οι φίλοι.

Χθες είχε έρθει με τους γονείς της για φαγητό στο σπίτι μας. Δεν μιλήσαμε καθόλου. Μέχρι που η μητέρα μου μας ρώτησε:

- Κορίτσια τι γίνεται; Γιατί δεν μιλάτε; Έχει γίνει κάτι;

- Τίποτα δεν έχει γίνει, κυρία Ειρήνη, απλά δεν έχουμε τι να πούμε. Τα έχουμε πει όλα μας τα νέα από το τηλέφωνο, της απάντησε η Άννα.

- Τώρα με τα τηλέφωνα δεν μαζεύεστε να τα λέτε από κοντά τα νέα σας. Χάνεστε στο σκοτάδι και την ασχήμια του διαδικτύου. Να τα αφήσετε αυτά και να έρθεις το Σάββατο εδώ, Αννούλα, να κάτσετε, να δείτε καμιά ταινία και να σας μαγειρέψω ό,τι θέλετε. Όπως όταν ήσασταν μικρές.

- Εντάξει, κυρία Ειρήνη.

Δεν προλαβαίνει να τελειώσει η Άννα και χτυπά το τηλέφωνο της μητέρας μου. Ήταν ο γιατρός της γιαγιάς. Τι να θέλει τέτοια ώρα;

Πριν λίγες μέρες η γιαγιά μου έπαθε εγκεφαλικό και πήγε στο νοσοκομείο. Την επισκέπτομαι κάθε μέρα. Προσπαθώ να σκέφτομαι θετικά και να μην ανησυχώ. Ξέρω πως η γιαγιά Αιμιλία είναι σκληρό καρύδι, θα αντέξει. Αλλά δεν μπορώ να μην φοβάμαι.

Η μητέρα μου πηγαίνει στην κουζίνα να μιλήσει. Αρχίζω να ανησυχώ όλο και περισσότερο. Η μητέρα μου βγαίνει από την κουζίνα με μαύρο δάκρυ: “Δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο οι γιατροί. Την πηγαίνουν σπίτι. Τώρα μετράμε μέρες...” Δεν μίλησε κανείς. Έτρεξα στο δωμάτιό μου. Πίσω μου ερχόταν κι η Άννα προσπαθώντας να με

καθησυχάσει. Δεν ήθελα να την κοιτάξω, γιατί ήξερα πως θα ξεσπάσω πάνω της, χωρίς να το θέλω πραγματικά.

- Ηρέμησε, Έμιλι, είμαι εδώ για σένα.
- Είσαι;, λέω και σταματάω το κλάμα.
- Φυσικά και είμαι. Πάντα είμαι εδώ, απλά εσύ δεν το βλέπεις.

- Δεν το νομίζω, Άννα. Μόνο τον εαυτό σου κοιτάς. Εσύ κι ο εγωισμός σου. Οι φίλες δεν είναι μόνο στα άσχημα του ενός, αλλά και στα καλά. Εσύ τόσο καιρό πού ήσουν; Πουθενά. Αντί να χαίρεσαι για εμένα έστω και λίγο, προτίμησες να βάλεις τον εαυτό σου και τη χαρά σου πάνω από τη δική μου. Προτίμησες να μου κρατήσεις μούτρα παρά να με στηρίξεις.

- Αυτό πιστεύεις για εμένα;
- Δεν κάνεις κάτι, ώστε να αποδειχθεί το αντίθετο.
- Το γεγονός ότι εσύ με ακύρωνες, για να βγεις με την Μελίνα; Το γεγονός ότι δεν έχεις κάνει τίποτα, ώστε να μην χαθούμε έτσι; Μάλλον δεν σου λέει κάτι.

Δεν απαντάω.

- Ωραία λοιπόν. Πήγαινε να κλάψεις στις νέες σου φίλες. Να ξέρεις όμως πως η επιλογή αυτή ήταν δική σου, είτε και έφυγε χτυπώντας την πόρτα πίσω της.

Ξεσπάω σε κλάματα. Και για την γιαγιά, αλλά και για το τέλος της φιλίας μου με την Άννα. Δεν το περίμενα αυτό από την Άννα.

Ο πόνος είναι αβάσταχτος. Το μόνο που θέλω να κάνω είναι κακό στον εαυτό μου. Να με τιμωρήσω γι' αυτήν την κατάσταση.

Πάνω στο κομοδίνο μου υπήρχε ένας αναπτήρας από τα κεριά που είχα ανάψει χθες. Χωρίς δεύτερη σκέψη τον αρπάζω και αρχίζω να τον αναβοσβήνω. Μέχρι που το φέρνω κοντά στο σώμα μου. Έτσι χωρίς να το καταλάβω άρχισα να καίγομαι. Άρχισα να κάνω κακό στον εαυτό μου. Ο ψυχικός μου πόνος με οδηγούσε σε σωματικό πόνο...

Κυριακή 13 Ιανουαρίου 2019

Μία εβδομάδα τώρα μένω με τη γιαγιά μου. Δεν θέλω να χάσω ούτε δευτερόλεπτο μαζί της. Της έχω εκφράσει όλα μου τα εσώψυχα, προσπαθώντας να μην αναφέρω τίποτα για εκείνη. Της λέω κυρίως για τα κορίτσια και την Άννα.

Είναι βράδυ. Έχουμε βάλει στην τηλεόραση μια παλιά ελληνική ταινία. Της αρέσουν πάρα πολύ. Έχω κουλουριαστεί στην ζεστή αγκαλιά της. Με σηκώνει... Με κοιτάει βαθιά μες στα μάτια μου και μου λέει:

-Είσαι ξεχωριστή. Μην αλλάξεις για κανέναν και για τίποτα. Σ' αγαπώ πολύ.

-Μην ανησυχείς γιαγιά μου. Κι εγώ σ' αγαπώ πολύ.

Χαμογελάει. Σφίγγει το ζεστό της χέρι στη χούφτα μου και κλείνει τα μάτια της.

Αρχίζω να νιώθω το χέρι της κρύο. Ακουμπάω το αυτί μου στο στήθος της. Δεν ακούω χτύπους. Την αγκαλιάζω σφιχτά και ξεσπάω σε κλάματα.

Για μια στιγμή ένιωσα την ψυχή της να πετάει ανάλαφρη ψηλά. Νιώθω κι εγώ ανάλαφρη για λίγο. Της φιλάω το χέρι, παίρνω τον αναπτήρα από το τραπεζάκι και φεύγω από το σπίτι τρέχοντας πλημμυρισμένη από πόνο και θλίψη. Παίρνω τηλέφωνο την Μαρκέλλα: “ Πάρε τη μαμά και πηγαίνετε στη γιαγιά” και το κλείνω.

Κρύφτηκα σε ένα χαντάκι λίγο πιο κάτω από το σπίτι. Ξεσπάω σε κλάματα. Βγάζω από την τσέπη μου τον αναπτήρα. Τον ανάβω και τον φέρνω κοντά στο σώμα μου. Τον παίρνω από πάνω μου, όταν το δέρμα μου αλλάζει χρώμα.

Από τον καβγά μου με την Άννα, άρχισα να τραυματίζομαι και το έχω κάνει πολλές φορές.

Είναι ένας τρόπος να ξεσπάσω. Ένας λάθος τρόπος. Έχω την ανάγκη όμως να “τιμωρήσω” κάποιον και δεν έχω σκοπό να ξεσπάσω σε κάποιον άλλο.

Δευτέρα 21 Ιανουαρίου 2019

Έχει περάσει μια βδομάδα από το θάνατο της γιαγιάς μου. Μια βδομάδα χωρίς τη γιαγιά μου... Είμαι ακόμη στο στάδιο της άρνησης και εδώ θα μείνω. Δεν θέλω να το αποδεχτώ και να πάω παρακάτω.

Στο σχολείο δεν πήγα καθόλου την προηγούμενη εβδομάδα, αλλά οι γονείς μου επιμένουν να πάω. Η Μαρκέλλα πήγε την Πέμπτη σχολείο. Εγώ δεν μπορούσα, ούτε και τώρα μπορώ.

Δεν με έχει πάρει καμία από τις «φίλες» μου τηλέφωνο. Ούτε και η Άννα. Στην κηδεία είχε έρθει με τους γονείς της, αλλά ούτε που με πλησίασε. Εγώ ευθύνομαι γι' αυτό, αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό τώρα.

Σήμερα το πρωί ξύπνησα με το ζόρι. Σηκώθηκα να ετοιμαστώ. Δεν είχα καμία όρεξη να βάφομαι ή να ψάχνω ρούχα. Φόρεσα ένα πεταμένο φούτερ και μια φόρμα, έπλυνα το πρόσωπό μου και έφυγα.

Μπαίνω στο προαύλιο του σχολείου με σκυφτό κεφάλι. Δεν μπορώ να αντικρίσω κανέναν. Αλλά ούτε κι αυτοί εμένα. Σηκώνω το κεφάλι μου και το βλέμμα μου πέφτει πάνω στην Μελίνα. Με κοιτάζει για λίγο από πάνω μέχρι κάτω. Την πλησιάζω.

-Πώς είσαι έτσι; ρωτάει με ύφος...

Δεν απαντάω.

-Μην μας ξαναπλησιάζεις, λέει και φεύγει μαζί με τις υπόλοιπες.

Είμαι έτοιμη να βάλω τα κλάματα, αλλά δεν το κάνω. Περισσότερο θυμωμένη είμαι, παρά στεναχωρημένη. Πώς μπόρεσα να πιστέψω πως θα γίνω φίλες με αυτές; Αφού από την πρώτη στιγμή με δέχτηκαν για την εξωτερική εμφάνιση. Δεν φταίνε αυτές όμως... Μονάχα εγώ. Πλησιάζω την Άννα.

- Τι θες;, με ρωτάει όσο προσπαθεί να αποφύγει να με κοιτάξει.

Δεν προλαβαίνω να απαντήσω και αρχίζει να με ειρωνεύεται.

- Βλέπω δεν φοράς τακούνια, ούτε και έχεις βαφτεί.

- Είσαι σοβαρή, Άννα;

- Τόσο σοβαρή όσο ήσουν εσύ, όταν πήρες τις αποφάσεις σου τότε...

Δεν απαντάω.

- Τι έγινε Έμιλυ, σε είδαν οι φίλες σου έτσι και σε παράτησαν;

Κατεβάζω το κεφάλι μου. Δεν μπορώ να την κοιτάξω.

- Έμιλυ μάλλον δεν σου τα είπαν καλά. Τις φίλες μας δεν τις έχουμε για όποτε το θυμόμαστε ή για όποτε ξεμένουμε από φίλες. Όπως δεν με είχες ανάγκη πριν, έτσι να μην με έχεις και τώρα, είπε βουρκωμένη και έφυγε.

Την πλήγωσα. Καλά μου τα είπε. Τι περίμενα; Να με δεχτεί σαν να μην έγινε τίποτα; Το θέμα είναι τώρα. Τώρα... τι γίνεται; Τώρα τι κάνω; Τουλάχιστον πριν είχα έναν άνθρωπο δίπλα μου. Τώρα; Τι κάνω τώρα;

Πέμπτη 11 Αυγούστου 2022

Η ζωή κύλησε, τα χρόνια πέρασαν, τα πράγματα, όμως, είναι όπως πριν. Από τότε που η ζωή μου καταστράφηκε ολοκληρωτικά στην Α' Λυκείου δεν έχει αλλάξει σχεδόν τίποτα. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να με έχει πλησιάσει, με την Άννα δεν μιλήσαμε ποτέ ξανά από τότε. Το μόνο καλό είναι ότι πέρασα σε μία καλή σχολή και τουλάχιστον ίσως έχω κάποιο μέλλον. Τίποτα δεν πήγε βάσει σχεδίου με την Άννα. Κι οι δυο μας περάσαμε σε διαφορετικές σχολές, σε διαφορετικές περιοχές. Μακάρι να είχε εξελιχθεί διαφορετικά η κατάστασή μας.

Σήμερα έχει γενέθλια. Σκέφτομαι να της στείλω μήνυμα. Από εκείνη την ημέρα που μαλώσαμε δεν ξαναμιλήσαμε. Δεν ξέρω αν είναι σωστό να στείλω, αλλά δεν γίνεται να μην μιλάμε για πάντα. Δεν ξέρω και δεν με νοιάζει αν θα απαντήσει. Εγώ θα της στείλω και ας κάνει ό,τι επιθυμεί.

«Χρόνια σου πολλά, Άννα. Εύχομαι να είσαι πάντα καλά, ό,τι επιθυμείς δικό σου. Με υγεία και όλα τα σχετικά. Ξέρω πως δεν περιμένεις μήνυμά μου, αλλά ένιωσα την ανάγκη να σου στείλω. Το ότι δεν επικοινωνούμε δεν σημαίνει πως έχω πάψει να ενδιαφέρομαι για εσένα. Η αγάπη μου θα είναι απέραντη για πάντα. Τίποτα και κανένας δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό. Κατανοώ αν δεν θέλεις να μου απαντήσεις και το σέβομαι. Ήθελα απλά να ξέρεις πως έχω μετανιώσει όσο τίποτε άλλο για όλα όσα σου είπα και για τον χρόνο που έχουμε χάσει...»

Μετά από 10 περίπου ώρες άνοιξε το μήνυμα, αλλά δεν έχει απαντήσει. Ίσως να μην θέλει να απαντήσει. Το κατανοώ, αρκεί που το διάβασε.

Μετά από λίγη ώρα χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι η Άννα. Έχω πανικοβληθεί αλλά και ταυτόχρονα έχω ενθουσιαστεί. Το σηκώνω. Δεν προλαβαίνω να μιλήσω κι αρχίζει να μιλάει βουρκωμένη η Άννα ασταμάτητα:

- Κι εγώ μετανιώνω απίστευτα πολύ για τον χρόνο που χάσαμε. Σου ζητώ ταπεινά συγγνώμη. Δεν ήθελα να εξελιχθεί έτσι η φιλία μας. Δεν έπρεπε να σε αφήσω την χειρότερη περίοδο της ζωής σου... Λυπάμαι για όλα όσα είπα και έκανα. Δεν ξέρω τι σκεφτόμουν. Αλήθεια...

- Αυτή που θα έπρεπε να ζητά συγγνώμη είμαι εγώ. Εγώ είμαι αυτή που σε παράτησε για λίγη φήμη, που σε καμία περίπτωση δεν άξιζε. Δεν θέλω να μιλάμε όμως άλλο γι' αυτό. Ας τα αφήσουμε όλα πίσω και ας το πάρουμε από την αρχή. Σου υπόσχομαι πως ποτέ ξανά δεν θα βάλω κανέναν και τίποτα πάνω από εσένα.

- Κι εγώ σου υπόσχομαι να μην ξαναβάλω τον εγωισμό μου αλλά και τίποτε άλλο πάνω από σένα. Ας τα αφήσουμε αυτά τώρα. Να σε περιμένω σπίτι μου στις 6;

- Φυσικά! Σ' αγαπώ!

- Κι εγώ!

Σε καμία περίπτωση δεν το περίμενα αυτό. Έχω να νιώσω τέτοια χαρά πολλά χρόνια. Ανυπομονώ για τη συνέχεια!

Παρασκευή 11 Αυγούστου 2023

Πέρασε ένας χρόνος από την επανένωσή μου με την Άννα. Μέσα στην χρονιά αυτή μεσολάβησαν πολλά. Αλλάξαμε σχολές, πήγαμε σε αυτήν που εξαρχής θέλαμε να πάμε μαζί και νοικιάσαμε κοινό διαμέρισμα. Είμαστε τόσο... αχώριστες όσο δεν ήμασταν ποτέ. Η απόφασή μου να της στείλω μήνυμα ένα χρόνο πριν ήταν από τις καλύτερες αποφάσεις που έχω πάρει ποτέ. Συνειδητοποίησα ποσό δύσκολη ήταν τότε η ζωή μου χωρίς εκείνη και πόσο ευχάριστη είναι τώρα που είμαστε μαζί.

Σε καμία περίπτωση δεν αξίζει να παρατήσεις έναν φίλο σου για να αποκτήσεις πολλούς. Είναι προτιμότερο να είσαι φάντασμα για τον υπόλοιπο κόσμο, παρά για τους δικούς σου ανθρώπους και, τελικά,... παρά **φάντασμα του ίδιου σου του εαυτού.**